

XUT A PALS

Adam Majó Garriga

COMISSIÓ DEL CENTRE HISTÒRIC DE MANRESA

QUE NO, QUE NO HI HAURÀ TERCERA VIA

L'altre dia s'ho preguntava en aquest mateix diari Antoni Daura: de debò que no hi ha ningú allí que no cregui que es pot seduir els votants catalans amb un nou projecte espanyol atractiu? I és que encara són molts els catalans i catalanes que creuen que tot això del procés acabarà amb una contraoferta per part de l'estat que plantegi un nou encaix amb millor finançament, blindatge de determinades competències i reconeixement del català com a llengua preferent dins el territori dependent de la Generalitat. I com que ho creuen no entenen que aquesta proposta, aquesta

tercera via entre la situació actual i la independència, encara no s'hagi posat sobre la taula. Descobrim o obliden quina és la veritable naturalesa del projecte espanyol per a Catalunya, que no és altre que l'espoliació econòmica i l'assimilació lingüística i, com a conseqüència, nacional. Creuen, a Madrid, i només cal escoltar tertúlies o llegir la premsa, que el creixement de l'independentisme dels darrers anys és conseqüència directa de l'acció de l'autogovern, sobretot en àmbits com l'ensenyament o els mitjans de comunicació. Estan convençuts, i tenen raó, que si ens donen la mà ens agafem el braç i que més au-

togovern, més competències i més marge d'actuació, lluny de fer-nos renunciar al projecte independentista, el que faria és enfortir la cohesió interna i com a conseqüència fer créixer la voluntat de ser, definitivament, una nació diguem-ne normal, és a dir, amb una bandera al 405 del carrer 42 de Nova York.

Fa molts anys que saben, i nosaltres en el fons també, que la recuperació nacional entra en col·lisió frontal amb el projecte espanyol i que l'Espanya plurinacional és una entelèquia. Ja ho va dir el Conde de Romanones al Congrés dels Diputats ara fa cent anys: «Vosotros pretendéis el empleo

del catalán por eso, porque pueblo que su lengua cobra, su independencia recobra; y por el camino que conduzca a tal designio os tenemos que atajar». Per això l'alternativa a la independència no és una Espanya federal i pluralista sinó l'aprofundiment de la recentralització i l'anorreament del que s'ha construït els darrers 40 anys gràcies a la reacció contra el franquisme. Permeteu-me que profetizzi una mica per afirmar que si aquest any que ara comença no passem de l'agitació simbòlica (manis, consultes no vinculants, estelades als balcones, fotocòpies estripades i fanalets) als actes de sobirania real

(un referèndum vinculant), el 2018 veurem una proposta de reforma constitucional consensuada entre el PSOE, Ciutadans i el PP, que igualarà a la baixa les autonomies, que consolidarà l'espoli fiscal, que limitarà encara més competències en cultura, llengua, ensenyament i projecció internacional i que facilitarà la destrucció del que més nosa els fa, l'escola en català i la TV3. Qui ara gira l'esquena al referèndum estarà aplanant el camí a la involució i qui voldria una Espanya plurinacional i fraternal haurà de triar entre l'uniformisme centralista i la independència.

ORGULL DE RÀDIO PÚBLICA

OPINIÓ

Saül Gordillo

DIRECTOR DE CATALUNYA RÀDIO

Una graella totalment renovada, l'aposta per les sinergies entre les pròpies emissores, l'impuls als continguts digitals per virilitzar els àudios emesos i per afavorir un consum radiofònic alternatiu al convencional en franges horàries i formats, i l'ambició per recuperar el lideratge de la ràdio pública han marcat el primer any de la nova direcció de Catalunya Ràdio. Un any amb la idea de moviment i canvi, de transformació perquè la proposta ajudi a recuperar audiència i a guanyar-ne entre els nous públics. La ràdio és el mitjà que millor s'adapta a la revolució tecnològica i als canvis d'hàbits de consum comunicatiu, demostrant una gran vitalitat a cada nou estudi o enquesta d'audiència. I la ràdio en català és una història d'èxit perquè augmenta l'audiència any rere any i es consolida la normalització lingüística que encara no ha arribat a altres àmbits com la televisió i la premsa. En aquest context, el repte per innovar i posar en valor els recursos de què disposa l'emissora pública ha estat una premissa al llarg del 2016.

La nova direcció de Catalunya Ràdio ha volgut posar en valor les marques individuals de la casa i, alhora, oferir un missatge d'equip i projecte que trascendeixi l'àmbit d'acció de cada programa individualment. Hem detectat, al llarg d'aquest primer any, les ganes de canvi i la bona acollida dels oients d'aquesta nova etapa en què hem volgut recuperar la il·lusió dels treballadors i posar en el centre de gravetat la importància dels bons continguts. Rebem felicitacions per «la bona feina feta» com si aquesta hagués culminat o reeixit abans d'hora,

ARXIU/ACN

L'èxit de la ràdio en català no s'entendria sense Catalunya Ràdio

i les gestionem com un estímul a la perseverança sent conscients que en ràdio els comportaments són lents i demanen temps i paciència. Ha estat, per tant, un any molt intens perquè no hem parat ni un sol dia i també perquè ens hem enfrontat a enormes dificultats. A ningú no se li escapa que intentar trencar inèrcies o tendències d'una dècada no es fa d'avui per demà, i menys encara quan els pressupostos són els que són i el sector de la comunicació està com està.

Modestament, ens fa la impressió que hem aconseguit fixar la idea que l'estima de l'audiència per Catalunya Ràdio reforça la convicció que l'emissora forma part del patrimoni social, cultural i comunicatiu del país, fins i tot emocional. L'èxit de la ràdio en català no s'entendria, de cap manera, sense el paper rellevant de Catalunya Ràdio, sense que dir això suposi ni un oblit a la primera ràdio en català (Ràdio 4) ni una pugna mal entesa respecte a la primera en

audiència actualment (RAC1). Durant aquest any ens ha tocat fer algun comiat per jubilació o prejubilació, però amb la nova graella també hem pogut fer incorporacions com les de Roger de Gràcia, Jordi Costa, Sònia Gelmà o Mariola Dinarès. Professionals joves que s'incorporen a un projecte en moviment compromès amb el rigor, però també amb el vigor, que fa apostes i innova sense afectar pilars fonamentals com la informació i el servei públic. I quan parlem de servei públic ens referim a continguts també culturals, perquè entenem que la millor manera de contribuir a la popularització i a la màxima difusió de la cultura és incorporant-la transversalment a les graelles de les nostres emissores.

Apart d'ànims i felicitacions, durant aquest primer any també hem copsat entre els oients i professionals del sector una gran complicitat amb el que Catalunya Ràdio representa com a emissora pública. La idea

«La contribució de la ràdio pública al país queda fora de dubte, i durant aquest any hem intentat posar les bases perquè en el futur segueixi sent així»

de ràdio pública, de ràdio de tothom, és molt potent. I això que en el context actual tampoc no és fàcil escapar-se de les crítiques polítiques, si és que en alguna etapa això ha estat fàcil.

Les hem rebut i gestionat també com un estímul i una exigència interna per aprofundir en el rigor i vetllar, encara més, per la pluralitat i pel compliment dels mandats que com a emissores públiques tenim assumits des de fa més de tres dècades. En aquest sentit, és important recordar que som quatre emissores i que els mandats i el servei públic el concebem en conjunt, de manera sovint indissociable. Informació, servei, cultura, esports, entreteniment, innovació, paritat a les tertúlies i la graella, pluralitat ideològica, generacional, d'accents i procedències...

La contribució de la ràdio pública al país queda fora de dubte, i durant aquest any hem intentat posar les bases perquè en el futur segueixi sent així atesa la complexitat dels temps que ens han tocat viure i les exigències que se'ns plantegen. Innovació, moviment, il·lusió, canvi i... orgull. Hem intentat posar en valor tot allò que fan els professionals i la casa en conjunt per reivindicar, sense complexos, el paper de Catalunya Ràdio. També per apuntalar un sentiment íntim, potser individual a cadascun dels professionals, d'orgull de pertànyer a un projecte com el que tenim l'honor d'encapçalar des de fa un any. Orgull per la feina feta i per la que tenim al davant, però sobretot orgull de la ràdio pública que mai no falla. Som allà on passen coses i la nostra presència té, enmig d'un cert caos i soroll que caracteritza el sector per la irrupció de les xarxes, un valor i un rigor associats a la credibilitat i a una bona manera de fer. Hem posat les bases i esperem poder continuar treballant per recollir els fruits. Hem fet molta feina i tenim ganes de fer-ne més. Ja sabeu on som.